

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 9. An detur aliqua causa, vel ratio ex parte Dei electionis
Prædestinatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Fundamenta enim, quæ ab Aduersarijs adducuntur, aut adduci possunt, tantum probant, preces, aut merita vnius iusti prodesse alteri in ordine ad obtinendos aliquos prædestinationis effectus, aut etiam vocationem primam. Ex hoc tamen non inferitur, per ea etiam prædestinationem impetrari. Quia decreta ad ordinem intentionis præuium spectantia, in quibus potissimum consistit prædestinatio, non eo ipso cadunt sub merito aliquo, quod sub illud cadunt effectus prædefiniti simul cum alijs decretis exequutiujs. Per quam doctrinam patet solutio ad argumenta, quæ Aduersarij solent opponere. Secundò probari potest propositio; quia, vt in Tractatu de Incarnatione tenet sententia magis communis, omnes Prædestinati, excepto Christo Domino, & Beatâ Virgine, simul, & in eodem signo prædestinati sunt à Deo. Ergo nullus eorum est prædestinatus ob meritum alterius. Quamquam enim hæc duo simpliciter non sint incompatibilia: de quo modò non curo. At certè eadem ordinariâ, & magis connaturali prouidentia ægrè componi possunt. Omitto alias probationes minoris momenti, quas adferunt Soar. & Ruiz. Sufficiunt enim istæ ad quæstionem, defacto.

Propositio 3.

161 Beata Virgo causa fuit meritoria de congruo prædestinationis omnium hominum.

Probabilem mihi faciunt hanc propositionem plurima Patrum testimonia, quibus asseritur Maria mediatrix, & redemptrix totius generis humani eo modo, quo pura creatura tantum munus potuit attingere in consortio Filij. Nec non illa, quibus docemur, nullum beneficium nobis defacto communicari, nisi per Mariam. Quæ testimonia modò recitare non vacat, prout res postulabat. Plura eorum videri possunt apud nostrum Ferdinandum Salazar ad cap. 8. Prouerb. vers. 19. & tom. de Concept. cap. 21, per totum. Id ipsum validè confirmat doctrina satis recepta à Patribus, atque Theologis asserentibus, Virginem Deiparam ante omnes alios Prædestinatos electam esse, ac prædestinatam à Deo, prout satis clarè significat illud Prouerb. 8. Dominus possedit me in initio viarum suarum, ante quam quidquam faceret à principio. & iuxta Septuaginta. Dominus creauit me initium viarum suarum ad opera sua. De quo plura Doctores in Tractatu de Incarnatione. Videatur etiam Salazar ad hunc locum, & rom. de Concept. cap. 2. & seqq.

QVAESTIO IX.

An detur aliqua causa, vel ratio ex parte Dei electionis Prædestinatorum.

162 O Missio vniuersali sine omnium operum Dei, qui est ipsius gloria iuxta illud Prouerb. 16. Vniuersa propter semetipsum operatus est Do-

minus. Specialem causam, seu motiuum inquirimus, cur Deus ex tot hominibus, quos creare decreuit, quosdam dumtaxat prædestinauerit, cæteris reprobatis? Cur tam pauci sint ab ipso prædestinati comparatione reproborum? Cur denique istæ determinatæ personæ potius, quàm aliæ, fuerint prædestinatæ, aut præcitatæ? Habuisset Deus ad hæc faciendâ rationem aliquam: vel fuit pro ratione voluntas?

Propositio 1.

Cur Deus non omnes, quos creare decreuit, sed quosdam dumtaxat prædestinauerit, rationes assignari possunt ex parte Dei.

Ita docet S. Tho. 1. par. quæst. 23. artic. 5. & reliqui Theologi communiter. Soar. lib. 2. de Prædestin. cap. 25. Ruiz disput. 9. de Prædestin. lect. 2. & 3. Tann. disput. 2. quæst. 4. dub. 1. & apud eos alij. Prima ratio siue motiuum huius diuinæ prouidentia est, quam tradidit Paulus ad Roman. 9. dicens. Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam sustinuit in multa patientia vasa ira apta in interitum. vt ostenderet diuitias gloriae suæ in vasa misericordiae, quæ preparauit in gloriam. Itaque ratio eligendi aliquos, & alios reprobandi ostensio fuit diuinæ potentia, ac iustitia, & maior diuinæ bonitatis, ac misericordiae manifestatio: quæ quidem eximie erga Prædestinatos enitet, dum illi reprobatis alijs, eliguntur ad regnum, eisque ex ipsâ aliorum reprobatione multa, & maximè proueniunt utilitates. Secunda ratio prædictæ prouidentia Dei ab ostensione cæterorum attributorum capitur. Eâ enim ostendit Deus insuper longanimitatem, benignitatem, & patientiam, tolerando Reprobos in hac vitâ, & ad poenitentiam inuitando. Ostendit liberalitatem, misericordiamque erga ipsos, conferendo illis vitam, bona temporalia, atque etiam spiritualia ex vero affectu salutis eorum: ac tandem eos puniendo citra condignum. Ostendit amorem boni & detestationem mali in peccatorum punitione. Ostendit denique sapientia suæ suauitatem, potentiam, & efficaciam: dum relinquens homines in manu consilij sui eos connaturaliori quadam gubernandi methodo sinit iuxta arbitratum proprium incedere. Quo multi inbaratrum peccatorum, atque perditionis labuntur: non tamen sine ingenti bonorum prouentu, quæ Deus ex eorum malis sapientissimè, atque potentissimè elicit. Tertia denique ratio prouidentia Dei supra dicta ex maiori perfectione, ac pulchritudine Vniuersi defumitur. Quod certè, sicut perfectius euadit, pensatis omnibus, ex permissione peccatorum, quàm, si nulla in eo peccata permitterentur, vt bene probat Ruiz disput. 2. de Prouiden. lect. 4. & 5. Ita perfectius euadit, & potiori iure ex perditione Reproborum, quàm, si nulli reprobarerentur. Hæc, & alia similia sunt motiua, rationisque, quæ assignari possunt, cur Deus non omnes, sed quosdam dumtaxat prædestinauerit, cæteris reprobatis. Vide eas late, & eruditè exornatas multa Scripturæ, & Patrum auctoritate apud Ruiz tom. de Prædestin. disput. 16. & 17.

Quæ fere eadem rationes reddi possunt, cur Deus longè plures reprobauerit, quàm prædestinauerit. Quia, quò maior est numerus damnatorum.

D D D D D 2 torum

torum eo luculentius resplendent tum in ipsis, tum in electis aliqua attributa diuina. In graduque excellentiori obtinentur fines commemorati; vt bene ponderat Ruiz disput. 16. citata: ex parteque docet August. lib. 21. de Ciuit. cap. 12. prope finem, & epist. 157. ad Opratum propius ad medium, quam ad principium. Cur autem tot fuerint Prædestinati, & Reprobi, nec plures, nec pauciores, vel nullam habet rationem, præter diuinam voluntatem, vt censet Soar. vel ea nobis occulta est.

Propositio 2.

165 Nulla est assignabilis ratio, præter diuinum beneplacitum, cur isti potius, quam alij, in particulari electi sint, vel reprobi.

Ita Doctores citati proposi. 1. cum alijs ab ipsis relatis, & cæteris Theologis communiter. Quidam tamen circa propositionem istam rursus inquirunt, an reipsa nulla sit causa, vel ratio, cur hic potius, quam alius in particulari prædestinetur: vel potius sit quidem reuera; tamen nobis occulta, & ignota, atque adeo assignabilis sit. Hoc secundum docent Bellarmin. lib. 2. de Grat. & liber. arbitr. cap. 9. & Pennotus lib. 5. Propugnaculi cap. 17. cum Enrico quodlib. 8. quæst. 5. & Carthusiano in 1. distinct. 41. quæst. 1. prope finem. Quorum sententiam probabilem reputat Ruiz disput. 7. de Prædestin. sect. 2. num. 13. Ipse tamen cum Soar. & alijs oppositam sequitur disput. 9. citata sect. 3.

166 Pro exacta resolutione suppono primò, electionem vnius extremi præ alio tunc dici nullam causam, seu rationem habere, præter beneplacitum eligentis, quando nullum adest motuum, quo voluntas eligentis magis ad extremum electum, quam ad relictum, moueatur, seu inclinatur: sed vel sunt pro utroque extremo æqualia motiua, vel sunt minora pro electo, quam pro relictò. Tunc verò electio rationem, seu causam habere dicitur, cur fiat, quando voluntas eligentis plus vi motiuorum inclinatur, defactoque subinde monetur ad extremum electum, quam ad relictum. Ad ea enim motiua, vnde ille prouenit excessus, reducitur electio tanquam in causam, siue rationem eligendi.

167 Suppono secundò, nulla indiuidua humana ex ijs, quæ defacto creantur, aut certè paucissima esse, quæ alijs sint per omnia similia, & æqualia quoad perfectionem tam physicam, quam metaphysicam, tum essentia, tum facultatum. Quia, vt alias latius ostendi, nulla indiuidua, aut fermè nulla quorumuis entium sublunarium sunt inter se quoad omnia similia, & æqualia. Id quod experientia demonstrat in ijs, vbi diuersitas est sensibilis: vt in singulorum hominum faciebus, gestibus, motibus, actionibus, vocibus, descriptionibus, conditionibus, &c. Cuius ratio à priori est. Quia aggregata omnium causarum, à quibus singula indiuidua procedunt, aut semper, aut ferè semper sunt inter se diuersa. Respectu enim indiuiduorum, quæ sunt in diuersis temporibus aggregata causarum vniuersalium semper sunt diuersa propter incommensurabilitatem, motuum astrorum ab Astrono-

mis obseruatam. Respectu verò indiuiduorum, quæ sunt in diuersis locis, qualia sunt omnia, impenetrata facta in eodem tempore, influxus eorum astrorum, vtpote per diuersas lineas porrecti, non possunt non esse diuersi. Ex quibus nascitur, vt omnia, aut ferè omnia indiuidua sublunaria (è quorum numero sunt homines) conaturaliter euadant cum aliqua diuersitate inter se.

Cùmque in hominibus, cæteris paribus ex parte motiuorum tum externorum, tum internorum diuersitas motuum ordinariè sequatur diuersitatem naturæ: efficitur, omnia, aut ferè omnia humana indiuidua, quæ de facto creantur, per se, & quoad naturam spectata inæqualiter esse apta, & vtilia ad fines tum naturales, tum præter, aut supernaturales, ad quos ea Deus potest, & solet ordinare. Nisi hæc inæqualitas nature aliunde per adiumenta gratiæ, vel aliter quomodolibet à Deo compensetur, vt potest; aut etiam ad inæqualitatem oppositam reducat. Ex hac autem inæqualitate naturæ, & facultatum tum naturalium, tum adiacentium nascitur, vt indiuiduum, quod relatè ad vnum finem aptius est alio, relatè ad alium finem ineptius sit illo. Vnde rursus efficitur, vt omnia, vel ferè omnia humana indiuidua, quæ de facto creantur, inæqualiter sint eligibilia à Deo reipsa in ordine vel ad eundem, vel ad diuersos fines, siue motiua, ad quæ illa potest, & solet eligere, seu ordinare. Et quoniam nec inæqualitas personarum, nec fines omnes, ad quos Deus vnamquamque ordinat, nobis citra reuelationem innotescere potest. Ideo profus ignotum nobis est, an, cum Deus vnam ad aliquid assumit, alia relictà, ea quæ eligitur aptior sit, & amabilior ad fines omnes, quos Deus per eam electionem præterdit: quo casu electio rationem, & causam habeat. An potius vel æquè, vel minus sit apta, amabiliusque ad tales fines, quam, quæ relinquatur: quo casu electio nullam causam, vel rationem habere dicitur, præter merum beneplacitum eligentis.

Ex his dico primò. Nulla fuit re ipsa causa, vel ratio, cur Deus ex tota possibilitate creaturarum istas, quas de facto creat, eligeret præ alijs eis omnino similibus, & æqualibus quoad essentiam, & proprietates, atque etiam quoad mores sub hypothese eorundem accidentium futurorum, quales citra dubium poterat, si vellet, creare. Quia in ordine ad creationem istæ non magis amabiles, neque eligibiles erant, quam illæ. Et idem est, si comparatio fiat cum eis creaturis possibilibus, quæ magis aptæ, & amabiles erant ad fines, quos Deus in earum creatione præterdit; siquæ erant tales. Si verò comparatio fiat ad alias minus aptas, ratio eligendi hæc præ illis maior harum amabilitas esse potuit. Vnde, si eodem decreto, quo Deus hominum essentiam decreuit, elegit Prædestinatos ad gloriam, Reprobis non electis, vt quidam putant. Prædestinatio, & reprobatio horum præ alijs possibilibus, aut his æqualibus aut magis aptis ad fines intentos rationem non habuit præter Dei beneplacitum. Comparata verò ad alios minus aptos ad tales fines pro ratione potuit habere excessum aptitudinis horum, si Deus ad talem excessum attendit, & per eum motus est. In sententiâ verò ponente prædestinationem post decretum creationis ratio prædestinandi, ac reprobandi hos præ cæteris omnibus possibilibus esse potuit.

runt, quod hi iam præ alijs omnibus decreti erant ad existendum.

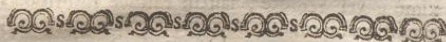
170 Dico secundò. Si fiat comparatio inter homines reipsa futuros, longè mihi probabilius videtur, habuisse Deum aut semper, aut ferè semper aliquam rationem nobis occultam, cur hunc in particulari potius, quàm illum, prædestinauerit, & cur hunc præ alijs ad tantum gradum sanctitatis, & gloriæ elegerit, per taliaque media potius, quàm per alia, perduxerit. Moueor primò; quia id satis clarè indicat Apostolus ad Roman. 11. dum in causâ æternæ Dei prædestinationis exclamat. *O altitudo diuinarum sapientia, & scientia Dei, quàm incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius. Quis enim cognouit sensum Domini? Aut quis consiliarius eius fuit?* Plane supponens in hominum electione, & reprobatione Deum occultis rationibus duci nobis ignotis. Id quod etiam supponere videtur cap. 9. eiusdem epistolæ iuxta intelligentiam Augustini, & aliorum Patrum ventium ad rem sæpe verbis vtriusque loci, ut iam ostendo.

171 Secundò enim moueor in istam sententiam; quia Augustinus & alij Patres aperte videntur pro illâ stare. Audiamus illum epistolâ 105. circa medium. *Cur, inquit, illum potius, quàm illum, liberet, aut non liberet scrutetur, qui potest iudiciorum eius tam magnum profundum, vtrumtamen caueat precipitium. Numquid enim est iniquitas apud Deum? Absit. Sed inscrutabilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius.* Similem sententiam habet lib. de Prædestin. Sanct. cap. 9. & 14. & lib. de Dono perseu. cap. 8. post alia similia ita habet. *Ex duobus paruulis originali peccato pariter obstrictis cur iste assumatur, ille relinquatur: & ex duobus ætate iam grandibus impijs cur iste ita vocetur, ut vocentem sequatur, ille autem aut non vocetur, aut non ita vocetur, ut vocentem sequatur, inscrutabilia sunt iudicia Dei.* Ex duobus autem pjs cur huic donetur perseuerantia vsque in finem, illi autem non donetur, inscrutabilia sunt iudicia Dei. Et cap. 14. fine. *Cur autem illi habeant aures audiendi, illi non habeant, hoc est, cur illis datum sit à Patre, ut veniant ad Filium, illis autem non sit datum; quis cognouit sensum Domini, aut quis consiliarius eius fuit? Aut tu quis es homo, qui respondeas Deo?* Et in Enchiridio cap. 95. loquens de statu beatitudinis ait. *Tunc non lasebit, quod nunc latet, cur iste potius, quàm ille, fuerit assumptus; cum causa vna esset ambobus.* Multisque alijs in locis aperte videtur sentire Augustinus, occultas esse causas, & rationes, cur Deus hunc eligat præ alio, prorsusque hominibus ignotas. Idque voluisse Apostolum, cum dixit ad Roman. 9. *O homo tu quis es, ut respondeas Deo, &c.* & ad Roman. 11. *O altitudo diuinarum, &c.* Videatur lib. 1. ad Simplic. quæst. 2. post medium, lib. 5. contra Iulian. cap. 3. ad medium, lib. de Grat. & liber. arbit. cap. 22. lib. de Corrept. & grat. cap. 8. Tract. 53. in Ioan. à medio, lib. 2. contra duas epist. Pelagian. cap. 20. fine, de Spiritu, & lit. cap. 34. serm. 7. de Verbis Apostoli in medio, & alibi. In eadem sententiâ sunt alij Patres. Prosper. lib. 1. de Vocat. gent. cap. 13. 21. & 25. & lib. 2. cap. 9. & 17. Ad excerpta Genens. dub. 4. lib. de Ingratis cap. 35. & alibi. Petrus Diaconus de Incarnat. & grat. cap. 7. Fulgent. de Incarnat. & gratiâ Iesv Christi cap. 28. Gregor. lib. 10. Moral. cap. 4. & lib. 29. cap. 15. alijs 21. & cap. vult. Isidor. lib. 2. Sentent. cap. 6. Laurent.

Iustin. in Fasciculo amoris cap. 17. & Sermone de S. Mathia in medio. Qui expressè docent, occultas, & nobis ignotas rationes esse, cur Deus istos prædestinet præ alijs. Nec benè exponuntur à Ruiz de prædestinatione abstractè sumptâ, prout illam proposuit, accepimus. Tum quia rationes prædestinationis sic sumptæ non ad eò sunt nobis occulta, vt ex ibi dictis apparet. Tum quia Patres expressè agunt de eâ quæstione, cur hic, & non ille assumatur, eligatur, siue prædestinetur. In qua clarissimè est sermo de personis determinatis, & in particulari.

172 Tertiò moueor ad amplectendam dictam sententiam ratione à priori ex fundamentis iactis peritâ. Quia, licet ex parte hominum nihil sit, quod per modum metiti, impetrationis, aut dispositionis moralis moueat per se Deum, vt hunc potius, quàm alium prædestinet, vt supra quæst. 4. & 5. statutum est. Ast inæqualitas eorum physica, aut etiam moralis aliter, atque aliter conduens saltem per accidens ad fines tum manifestos, tum occultos Dei discrimen aliquod potest adferre, causæque in moriuis, quibus Deus ad singulos prædestinandos, aut non prædestinandos mouetur, prout satis sit, vt Deus non pro mero beneplacito suo, sed ob causam, & rationem specialem, occultam tamen, moueri dicatur ad hunc potius, quàm ad illum prædestinandum, vel negatiuè reprobandum. Qualiter de facto moueri aut semper, aut ferè semper, tum ex se satis videtur congruum; tum ex testimonijs Scripturæ, & Patrum, quæ adduximus non sine efficaciâ colligitur.

173 Eisdem fundamentis probandum est, Christum Dominum, dum sua merita pro Prædestinationis specialiter applicauit, eosque suâ applicatione præ Reprobis elegit, vt vidimus quæst. 7. speciali etiam ratione aut semper, aut ferè semper motum fuisse, vt quemlibet in particulari eligeret potius, quàm alium.

DISPVATIO 43.

De effectibus prædestinationis.

HAbere prædestinationem aliquos effectus intra genus causæ efficientis certò certius est. Cùm sit prouidentia consistens directè in aliquo, vel aliquibus decretis efficacibus Dei, (quæ sine effectibus ad extra constare non possunt), aut saltem in suo conceptu inuoluens talia decreta, vt ex dictis in præcedentibus satis, superque notum est. Aggredimur ergo examinandum, quinam sint huiusmodi effectus.